

faregne Grunde til at bringe Sagen frem paa Lillægssbevilling, og jeg kan altsaa som Finantsminister ikke Andet end sympathisere med Udvalgets Udtalelse; men den maa i saa Tilfælde gennemføres i sin Almindelighed og ogsaa anerkjendes af de enkelte Rigsdagsmænd, som interessere sig for enkelte Spørgsmaals Fremme, saa at de ikke drive paa vedkommende Minister og forlange, at han skal drive paa Finantsministeren og begjære dennes Samtykke til Sagens Fremme gennem Lillægssbevilling. Der maa være Ligelighed paa begge Sider i saa Henseende. Nu kan der jo være forskellige Grunde til, og det kan ogsaa være en Afstale om Sligt, og der er, tror jeg, saadanne faregne Forhold tilstede i et af de Tilfælde, hvorom der er gjort Bemærkning; det er § 5, som omtales i Betænkningen under Nr. 7. Jeg tør nemlig ikke love, at der ikke oftere vil blive Spørgsmaal om nogen saadan Bevilling, men det har været af de Tilfælde, hvor man har været enig om, at Sagen kom frem ved Lillægssbevilling. Endelig er der under Nr. 8 i Betænkningen gjort en Bemærkning, som ganske stemmer med, hvad der er antydet i Anmærkningerne til Forslaget. Jeg tror, at, naar den ærede Ordfører vil se efter, vil han finde, at det maaske er kommet til at staa lidt anderledes i Betænkningen, end det var ment; thi Meningen har jo aabenbart været, at Ombytningen ikke maa udstrækkes ud over de gamle Obligationer, altsaa ikke til de „nyseævnte“ Obligationer, hvorved efter Betænkningens Ordlyd maa forstås Kroneobligationer. Meningen er jo den, at Opgaven ikke skulde være, at alle løbende Rigsmyntobligationer skulde indkaldes med eet Slag og slaffes ud af Verden, og Kroneobligationer sættes i Stedet. Det er ogsaa udtrykkelig i Anmærkningerne bemærket, at Finantsministeren maa ønske sig fritagen for dette Arbejde; men en anden Sag er, at der dog bliver et meget stort Arbejde ved at efterkomme Lovens Bestemmelser, saaledes at man holder sig Loven efterrettelig med Hensyn til de Obligationer, der paa den ene eller den anden Maade gaa ud fra Finantsministeriet efter den Tid, da det nye Myntsystem er traadt i Kraft.

Bojsen: Da vi ikke have haft nogen Konference med Ministeren angaaende Lillægssbevillingsloven, har jeg fundet Anledning til at tage Ordet for at gøre en Meddelelse, navnlig overfor Medlemmerne af Udvalget, men naturligvis ogsaa over for Thingets andre Medlemmer, netop denne manglende Konference, som atter er begrundet i manglende Tid, har foranlediget, at der har været Tvivl med Hensyn til enkelte af de Forslag, som ere komne frem. Dette gjælder navnlig Forslaget under Nr. 28, som er stillet af Kirke- og Undervisningsministeren, og som gaar ud paa en Bevilling af 300 Rb. til en Rejseunderstøttelse. Med Hensyn til dette Forslag maa jeg oplyse, at der fra Udvalgets Side fore-

ligger en Misforstaaelse, men at den er bleven klaret ved en kort Samtale mellem Ordføreren, den høitærede Minister og mig lige inden dette Mødes Begyndelse. Det er til Oplysning for Udvalgets Medlemmer, at jeg vil gjøre opmærksom paa, at Feilen beror derpaa, at medens det vedkommende Andragende løb paa en Rejseunderstøttelse af den almindelige Konto for Understøttelser, have vi ikke været opmærksomme paa, at Forslaget her ikke gik ud paa at forhøje denne Konto for Rejseunderstøttelser, men derimod kun gaar ud paa at søge en Bemyndigelse for Ministeren til, af hvad der er tilovers paa den polytekniske Læranstalts ekstraordinære Udgiftsbudget, at anvende den nævnte Sum af 300 Rb. Det er jo nemlig saa, at Thinget ellers ikke vil finde sig i, at der anvendes af disse Midler til Rejseunderstøttelser; men i dette Tilfælde er der udtrykkelig søgt Bemyndigelse til at anvende deraf det, som manglende i, at der kunde gives den vedkommende Mand det Beløb til Rejseunderstøttelse, som han har søgt. Med denne Oplysning har jeg for mit Vedkommende været enig med den ærede Ordfører i, at der var al Anledning til at tilraade Forslaget, og naar det derfor ikke staar som tiltraadt af Udvalget, saa tror jeg at turde forudsætte, at dersom Udvalget havde haft den Oplysning, som vi nu ere komne i Besiddelse af, vilde det ogsaa have tiltraadt dette Forslag.

Judenrigsministeren: Der er et Par Forslag, som vedrøre mig, og som jeg ønsker at sige et Par Ord om. Det er for det Første navnlig Forslaget under Nr. 12, som gaar ud paa en Lønningsforhøielse for Professor Lange, i Henshold til hvad Thinget vedtog ved Finantslovsforslagets Behandling. Det forekommer mig ikke, at det med nogen Nødvendighed skulde ligge i Forslaget, at ved dets Vedtagelse skulde være underkjendt den Beslutning, som det ærede Thing kom til under Finantslovens Behandling, der, som bekendt, var den, at man ikke erkjendte, at den Vedkommende havde nogen juridisk Ret, men i Dørigt fandt, at hans Embedsforhold vare saaledes, og den Tid, han havde virket, saa lang, at man burde tilstaa ham en Gageforhøielse paa 200 Rb. Det er for at give det ærede Thing Leilighed til at vise denne Mand den Velvilje at kunne for indværende Aar faae den Forhøielse, som han ogsaa efter min Mening har Krav paa, at dette Forslag er stillet. Naar den ærede Ordfører mente, at man ikke vilde gaa ind derpaa, netop fordi man ikke vilde anerkjende hans juridiske Ret, saa mener jeg, at der er en lille Feil i Opfattelsen af dette Forslag, der jo netop betager Forholdet den Karakter, det ellers vilde have, dersom det gik ud paa at fastslaa en juridisk Ret. Jeg mindes ikke rettere, end at i det Forslag, som jeg havde stillet, forlangtes der 138 Rb.; det var selvfølgelig regnet ud efter den forskellige Tid, hvorfra hans